

EL LECTOR ESCRIU

L'Escola de l'Estartit

El Sr. Albert Bou, Alcalde de Torroella de Montgrí, ha fet una relació cronològica més o menys correcta de l'aportació de l'Ajuntament a la conservació i remodelatge de l'escola de l'Estartit, així com de la compra de terrenys per a la ubicació del nou col·legi; tot això fou publicat al Punt Diari del 29.9.87. En el mateix escrit es fa referència directa a la meua persona, per la qual cosa em veig en l'obligació de contestar-lo personalment i no com a membre que sóc de la Junta de l'Associació de Pares de l'Escola Portitxol de l'Estartit.

En un dels paràgrafs es diu: «tenint en compte que l'Ajuntament, en matèria d'ensenyament, ha de cedir els terrenys i fer el manteniment dels edificis, qualsevol persona pot valorar la sensibilitat de l'Ajuntament envers l'ensenyament a l'Estartit». I jo em pregunto: no estem obligats els ciutadans a pagar els impostos municipals i l'Ajuntament, en contrapartida, no ens ha de donar serveis, entre ells aquest de l'escola, tal com marca la llei? O és que els estartitencs només tenim l'obligació de pagar sense rebre res a canvi? No creu que ha confós sensibilitat amb responsabilitat o obligació, que són dues coses diferents?

La sensibilitat de què Vè. parla, podria haver estat real si, per exemple:

1. L'any 83, acabades les eleccions municipals, es va fer una reunió de membres i simpatitzants de la seva candidatura, el P.A.P., per decidir quines de les propostes fetes en la seva campanya serien prioritàries. Com és normal, jo vaig demanar l'escola de l'Estartit, proposta

que no solament fou rebutjada, sinó que Vè. ni la va ni abonar.

2. Sensibilitat podria ser, quan l'Ajuntament va comprar els terrenys propietat de l'Hospital de Torroella, per ubicar-hi la nova escola, en contra de l'opinió dels estartitencs, que ho consideraven molt car, el Sr. Alcalde va dir que havia de ser aquest, ja que no en tenien previst cap més, i després ens tira en cara que el solar ha costat més diners que totes les inversions juntes que ha fet l'Ajuntament en el municipi, com si nosaltres tinguéssim la culpa del que van pactar.

3. Sensibilitat podria ser, quan va dir que l'Ajuntament es feia càrrec de la construcció de l'escola, i després no va ser així.

4. Sensibilitat podria ser que, en comptes de dissenyar un «castell-escola», o una «escola-castell», amb un pressupost elevadíssim i que no es sap com fer front a aquestes despeses; s'hagués pensat en una escola funcional que disposés de tots els serveis i, en conseqüència, a un preu raonable per poder-ne gaudir ara mateix.

Sensibilitat podria ser tenir en compte les necessitats i aspiracions del poble de l'Estartit, en matèria d'ensenyament, cosa que fins ara no ha estat així per part de l'Ajuntament, el qual ha seguit la política de donar llargs a l'assumpte; cosa que sabem molt bé tots els pares que hi tenim els nostres fills.

També fa referència a unes ajudes que ens donen per a un monitor i una mestra suport. Al sentit d'aquest aclariment no li acabo de veure el perquè; sembla com si volgués donar a entendre que és un privilegi que tenim, quan la realitat és que les altres escoles del municipi, tant la pública com la privada, també reben ajudes.

I com a punt final, el Sr. Alcalde em diu (això sí, escrit amb molta diplomàcia) que aquí el que mana i decideix és ell, que dona per acabada la «polèmica» i que si ens agrada, bé, i si no, també. Es veu que així funciona la democràcia, i ens demostra, una vegada més, la seva sensibilitat davant un problema que ni el sent, ni el viu, ni el pateix./ **Lluís Torramadé i García.** L'Estartit.

El coll de Panissars: una victòria i una cita

Els catalans sempre celebrem derrotes. Les commemoracions de l'11 de setembre, de la batalla d'Almansa o de Muret, semblen confirmar-ho. Aviat en faran un tòpic, d'això. Pensem, però, que deu ser natural de les nacions sotmeses tenir derrotes per bandera. Quan serem una nació normal ben segur que la diada la farem el dia de la unitat i la independència. En canvi, nacions que en dominen o n'han dominat d'altres, a voltes, celebren inhumanes conquestes imperials d'això, no els en fan cap de tòpic!

A la nostra història hi tenim de tot; també victòria. La batalla del Coll de Panissars n'és una. Ens en podem enorgullir. Va ser una guerra noble per part nostra, defensiva, contra l'invasor. Fou l'1 d'octubre de 1285. Era rei en Pere II de Barcelona i Aragó. Les tropes franceses de Felip III l'Ardit, —el de la destrucció, l'incendi i la mortaldat d'Elna—, havien envaït la nostra terra. Aqueixa guerra d'agressió anava revestida del caràcter de «croada»; comptava amb la benedicció papal. No era el primer cop que la nació hegemònica del nord emprava aquesta tècnica de la gue-

rra de religió per menjar-se les nacions veïnes. Durant aqueix segle se n'havia servit per posar les terres occitanes sota el seu imperi. Mitjançant una croada contra els albigesos o càtars hi havia desfet i sotmès els poders, l'aristocràcia i el poble. La seva guerra de Catalunya no devia ser altra cosa que la continuació de l'expansió. No els va sortir bé, i contenen que, en retirada, van ser derrotats en el Coll de Panissars.

Ensems, Panissars és un punt d'interès per a l'excursionisme i el turisme romàntics. Hi havia passat la «via Augusta» dels romans. Unia el Vallespir i l'Empordà a través de les Alberes. Era el camí de Barcelona a Perpinyà, i en Ramon Muntaner —nat a Perallada i ciutadà de València— ens en parla a la seva Crònica. Posteriorment va caure en desús en ser substituït pel pas del Portús, tot just una mica més enllà. No hi passa la carretera però el coll encara hi és, i els catalans també. Pujar-hi, passar-lo i esborrar la ratlla amb els peus pot esdevenir un acte d'afirmació, una promesa. I Panissars, un símbol!

El 27 de setembre hi anà un grup de persones per fer un acte testimonial. Ho van promoure els veterans patriotes, Garriga Trulols —del cercle d'agermanament occitano-català—, Ventura —del centre comarcal lleidatà de Barcelona—, i Feliu Matamala de Girona. S'hi féu una ofrena floral. N'arribaren d'altres del nord de la ratlla. En acabat vam dinar plegats a Cantallops. Rememorant-la, vam brindar, per la victòria. I en un compromís de sobretaula vam dir: hi pujarem cada any, a celebrar-la! Es formarà una comissió específica per promoure aquesta commemoració anual. Cada any, l'1 d'octubre si és festiu o el diumenge més pròxim, s'hi farà una trobada nacionalista unitària en la que totes les tendències hi hauran de tenir igual possibilitats d'expressió i de tracte, sense discriminacions ni exclusions. A les regions de Girona i de Perpinyà ho tindrem a tocar de casa.

Nosaltres, de la colla de Bescanó per la independència, hi vam voler ser. I l'any vinent ens hi trobareu, si déu vol./ **Joaquim Tarrenchs i Aliu, Josep Mª Campasol i Torra i Jordi Carrera i Serra.**

Carta oberta a l'alcalde d'Arbúcies

He llegit en el PUNT DIARI del dia dos d'octubre unes manifestacions pronunciatades per vostè en el Ple de l'Ajuntament de la vila d'Arbúcies, del qual forma part en qualitat de regidor electe per Convergència i Unió el meu fill Jordi, fet que m'honra i em plau en gran manera.

És el meu deure fer-li l'observació que les persones queden

identificades pels seus condicionants a la vida, però no per l'encasellat gratuït en què convé situar-les.

M'honro de cinquanta anys d'amistats entranyables a Arbúcies, on per si vostè no ho sap, hi ha enterrats éssers tan estimats per mi com el meu pare, el meu germà i la meua cunyada, que al cel siguin.

També em plau en gran manera que el meu fill Jordi hagi escolt aquest ferma Vila per fonamentar la seva família i a la vegada m'enorgulleixo de saber que manifestà públicament que la seva infància havia estat molt feliç.

Però el que no pot fer el Sr. Alcalde és tractar de desprestigiar l'actitud de qualsevol ciutadà que tota la seva vida ha viscut en el respecte a la llei i a la democràcia, i que per les circumstàncies que sigui fou designat per qui podia fer-ho governador civil de Palència. I encara menys fer partícip d'aquest nomenament el meu fill, que res no hi té a veure, i encara, considerar criticable el fet que hagi publicat el llibre «Democràcia Orgànica», la primera edició del qual, afortunadament, es va exhaurir en tres mesos (per al seu coneixement diré que se n'està preparant la segona edició, corregida i bibliografiada).

Les seves declaracions corresponen a clares actituds feixistes que de cap manera honren a qui tracta de mantenir-les.

Però, per si vostè no ho sap, puc assegurar-li científicament que la Democràcia Orgànica no ha estat de cap manera una creació del règim anterior, sinó que va ésser «inventada» per l'esquerra Krausista, de gran arrelament a Espanya, procedent de l'idealisme de Hengel...

Ja veu vostè com són les coses!, Fichte i Ahrens, que va ésser deixeble de Krause, màxim teòric de la Democràcia Orgànica. I per a sorpresa de vostè, puc assegurar-li que varen participar de la teoria Fernando de los Ríos, el socialista Julián Besteiro, Salvador de Madariaga i fins i tot el nostre insigne Prat de la Riba. Com vostè pot comprendre, no pretenc de cap manera tractar de comparar-me a qualsevol d'ells, però sí que els agraeixo els profitosos ensenyaments que em varen proporcionar, i ja sap que aquests senyors, de feixistes res de res.

Em sap molt greu, Sr. Alcalde, que relisqués, en un ple tan important, com ho són tots els de la Vila d'Arbúcies; però per parlar de temes concrets, cal estar molt informat.

Naturalment, amb aquesta carta dono per closa la meua opinió en aquest assumpte tan desagradable, però tingui en compte que em reservo tota classe d'accions legals si segueix per aquest camí, ja que... **ben sabut és que els fills no són, ni han d'ésser responsables dels actes dels seus pares./ Josep Maria Azorín.**

Tots els carrers de Girona

El carrer de la riera Palagret

578

El carrer de la riera Palagret és situat a la urbanització Mas Barril. El nom li va ser posat pel ple municipal el 19 de juliol del 1985 i recorda un curs d'aigua tòrrica, afluent del Ter per la dreta. La riera o torrent Palagret o Palagrell neix en el terme municipal de Celrà, a la vessant Nord de la serra de Vall-lloreda. Des del turó de Sant Miquel (388 m.) baixa fins a desguassar al Ter a Cervià, després de travessar els veïnats del Mas Blanc i del Palagret, del municipi de Celrà, i passar per sota de la carretera de Girona a Palamós i pel costat de Bordils. Té com a afluent una riera que prové de Julià.

És un carrer que encara no ha estat obert en la seva totalitat, sinó només la meitat de la part sud. Aquesta part és plenament urbanitzada, amb pavimentació i

enllumenat, però aquest últim és purament teòric, ja que no hi ha ni un sol fanal sencer i tampoc no estan connectats a la xarxa general. És un carrer molt solitari i marginal, des del qual només s'accedeix a una casa unifamiliar. La resta de parcel·les són, de moment, un frondós bosc d'alzines que permet recordar com era en altre temps tota aquella zona de l'antic municipi de Palau-sacosta, ara ocupada per urbanitzacions de xalets. El fet que el carrer sigui tan apartat fa que, de nit, sovint hi busquin refugi algunes parelles amb el seu cotxe.

La part ja oberta té entrada pel punt on es troben el carrer de l'Albera i un altre carrer inomenat. Aquest últim, que encara és per obrir, només s'insinua per l'espai deixat a la vorera i ha de

passar pel costat d'un transformador de la llum que hi ha ara.

La part no oberta del carrer de la riera Palagret anirà a connectar amb una altra part, que també s'ha d'obrir encara, del carrer del mas Barril. Ara el carrer acaba de sobte i l'única solució per no haver de recular és, si es va a peu, seguir per un corriol enmig del bosc fins al carrer de l'Albera, situat al costat i ja del tot obert.

La urbanització Mas Barril, a la qual pertany, compta amb pla parcial aprovat en dues fases, una el 28 de maig del 1982 i l'altra el 2 de novembre del 1983. La urbanització dels carrers no s'hi ha realitzat fins als anys 1985-1986.

J. Fabre

NECROLÒGIQUES

EUGENIA MARTÍN I PÉREZ
A Figueres, a l'edat de 103 anys, va morir ahir Eugènia Martín. Era natural de Pampaneira (Granada) i residia al carrer Montera, 10 de Vilajuïga. Era vídua i tenia tres fills. La missa exequial tindrà lloc avui, a les 10 del matí, a l'església parroquial de Vilajuïga.

ANTONIO DELGA I PALOMERAS
A Girona, a l'edat de 77 anys, va morir ahir Antonio Deiga. Era natural

de Montagut i residia al carrer Olot, 3 de la mateixa població. Era casat amb Maria Sabatè Parella i tenia tres fills. La missa exequial tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Montagut.

ISABEL CERRATO I PARRA
A Girona, va morir ahir Isabel Cerrato, a l'edat de 82 anys. Era natural de Granja de Torrehermosa (Badajoz) i residia al carrer Ntra. Sra. dels

Àngels, 30 de Girona. Era vídua d'Antonio Corvillo Ramos i tenia quatre fills. La missa exequial tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Sant Narcís de Girona.

NARCÍS CULLELL I FREIXENET
Als 61 anys d'edat, va morir Narcís Cullella Girona. Era natural de Vilanova i residia al carrer Figuerola, 15, de Girona. Era vidu de Maria Delgado Garcia i

tenia cinc fills. La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 de 10 del matí, a l'església del Mercadal de Girona.

RAMON RUBAU I BESA
A Girona, a l'edat de 81 anys, va morir Ramon Rubau. Era natural de Pau i residia a la plaça Catalunya, 18 de Salt. Era casat amb Rita Puig Pujol i tenia un fill. La missa exequial tindrà lloc avui, a

les 3 de la tarda, a l'església de Sant Jaume de Salt.

JOSEP MITJÀ I FRIGOLÉ
A Girona, va morir ahir Josep Mitjà, als 70 anys d'edat. Era natural de Bordils i residia al carrer Padró, 1 de la mateixa població. Era casat amb Carme Julià Martí i tenia un fill. La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 de 4 de la tarda, a l'església parroquial de Bordils.